

Martin Kolek

Stratený let 279

VDALO MEA2000 o.z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené
ISBN 978-80-560-0037-3

Martin Kolek

Stratený let 279

Autor: Martin Kolek

Grafická a technická spolupráca: Tomáš Lackó, Kristián Kitlej,

Edícia: MEA 2000 o.z. – Mladá Éra Autorov nového tisícročia

Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0037-3

Obsah

Úvod.....	3
Kapitola 1 – Štart	4
Kapitola 2 - Let 279	9
Kapitola 3 –Pristátie v neznámom	15
Kapitola 4 - Neznámo	23
Kapitola 5 - Potvora.....	32
Kapitola 6 – Odlet z neznáma	43
Kapitola 7 – Hľadanie brány	48
Kapitola 8 – Prelet bránou.....	55
Kapitola 9 – Návrat do prítomnosti	60
Záver	71

Stratený let 279

Úvod

Boeing 747, známe pod názvom „Jumbo Jet“ je asi najznámejšie dopravné lietadlo. Doposiaľ to bolo aj najväčšie používané komerčné lietadlo. Je schopné lietať rýchlosťou až 1041 km/h na vzdialenosť 13446 km..

Toto štvormotorové dvojposchodové lietadlo je schopné prepravovať max. 524 pasažierov. Človek si kladie otázku, ako je možné, že sa taký kolos odlepí od zeme, že preletí takú vzdialenosť, že bezpečne prepraví až toľko pasažierov?

No iba málo kto si položí otázku, čo by sa stalo, ak by zasiahol tento kolos nevysvetliteľný faktor, ktorý sa vymyká ľudskému mysleniu, ktorý je nad ľudské chápanie?

A predsa sa to môže stať, že sa s tonami plechu bude niečo pohrávať, akoby to bolo papierové lietadielko...

Je 9 teórii vesmírnych hladín a 7 dimenzií. Vesmírne hladiny sú vlastne dimenzie, v ktorých sa nachádzame my, ale vždy v inom čase. Existuje o tom aj teória.. „Teória všetkého“.

Súčasťou takej teórie je aj nestabilná čierna diera, je maličká no nepredstaviteľne ťažká a hustá. Priťahuje k sebe množstvo

planét či galaxií. Jej magnetizmus je tak silný, že si to nevieme predstaviť. Tvrdí sa, že podľa súčasných zákonov fyziky, taká diera neexistuje, a preto je to stále záhada. Podobnou záhadou je aj Bermudský trojuholník, kde miznú lietadla a lode na našej planéte, v našej galaxii. Možno prechádzali určitou bránou dimenzií a teraz žijú v inom svete, v inej prítomnosti. Ale Bermudský trojuholník či čierna diera, nazvime to ako chceme, v Európe???

Kapitola 1 – Štart ...

Zazvonil budík. Martinovi sa niečo snívalo, no prenikavý zvuk budíka ho prinútil natiahnuť ruku a vypnúť ten príšerný zvuk. Na hodinách ukazovali ručičky 6:30. Martin sa v polospánku posadil a snažil si v hlave premietnuť prečo musí tak skoro vstať, veď je veľmi skoro na to, aby sa musel niekam ponáhľať! Lahol si spať.

Martin vyskočil z postele.

„Do čerta!“ zahromžil, a pohľadom na hodinky si uvedomil, že tých pár minút, ktoré si chcel ešte dopriať sa zrazu posunuli na celú jednu hodinu.

„Zas si budem musieť zliznúť od šéfa pochvalu!“ pomyslel si ironicky, a všetko, čo mal spraviť v klúde, premyslene a s nadhľadom teraz robil za pochodu. Kávu, raňajky, očista.

„Prečo nevstanem hneď, keď zazvoní ten pekelný budík!“

Martin bol pilotom medzinárodnej aerolinky, kde lietal na pravidelnej linke

Berlín – Amsterdam – Viedeň - Berlín. Po vojenčine u letectva si ani nevedel predstaviť robiť niečo iné, len lietať, čo bolo vlastne pochopiteľné.

Lenže pilotovať F-16 a Boeing 747 bol rozdiel.

„Ešte kravatu a idem, ale kde som ju dal, veď ju mám stále na vešiaku a teraz..." obzeral sa okolo seba a pohľadom po miestnosti, kde to pripomínalo skôr bojisko, ako byt, hľadal kravatu. Pobehoval zo spálne do kúpeľne, potom hľadal aj v kuchyni.

„To je hádam len zlý sen!" zamrmlal a pozrel na svoje náramkové hodinky na ruke, ktoré dostal k narodeninám od Milady. Bol najvyšší čas, aby ešte všetko stihol.

„Ale kde do pekla som mohol dať tu prekliatu kravatu!" klial, a prešiel k zrkadlu na chodbe. Chcel sa upraviť, ako vždy, predsa reprezentuje jak seba, tak aerolinky.

Martin bol vysoký chlap s modrými očami a prenikavým pohľadom vzbudzujúci rešpekt, mal široké ramená, telo vypracované. Ak mal voľno, venoval sa cvičeniu v posilňovni, od vtedy, čo bol v armáde si na seba stále našiel čas, a šiel si zacvičiť. V posilňovni si vedel dokonale usporiadať myšlienky. Lícne kosti boli ostré, čo malo za následok, že mal jasne hranaté rysy tváre.

Z poličky pri zrkadle vzal hrebeň a začal sa česať mysliac na to, že od kolegu si požičia kravatu. Pohľad v zrkadle ho prekvapil natoľko, že opäť začal kliatť.

„Veď ju mám už dávno na krku, a to by som mohol prísť, pre blbú kravatu neskoro do práce! Martin sa len pousmial, dopil kávu, ktorá bola ešte stále horúca, vzal si kufrík s vecami a vybehol na chodbu. Zbehol po troch schodoch a zastavil sa.

„Ved' som nezamkol, ja to nakoniec ani nestihnem!" vrátil sa, zamkol a z tretieho poschodia zbehol dolu schodmi, vybehol na ulicu a rovno k svojmu autu.

„Včera som nevedel naštartovať, tak dúfam, že ma nesklameš!" sadol si do staršieho, čierneho BMV, zastrčil kľúčik do zapaľovania a v duchu sa pomodlil.

„Naštartoval!" s úsmevom zaradil rýchlosť a zošliapol plyn. Mal ešte pred sebou dobrých dvadsať minút cesty k letisku a ranná špička už dávno začala, takže rýchlo uvažoval kadiaľ ísť, aby sa vyhol zápcham, ktoré v tomto meste boli ráno na každodennom poriadku...

Ešte jedna svetelná križovatka a je na letisku. Zaparkoval čo najbližšie pri vchode, pozrel na hodinky.

„Výborne, práve včas!" vystúpil a vedľa neho zaparkoval jeho druhý pilot, ktorý mu len tak-tak, že neprešiel po nohách.

„Ahoj Martin, nebudeš mi veriť, ale skoro som to nestihol! Nevedel som nájsť kravatu, tak som si len pomyslel, že si požičiam od teba." povedal Hans, a vravel to tak zadychčane, akoby na letisko bežal. Martin sa chcel zasmiať a Hansovi povedať, že jemu sa stalo presne to isté, ale Hans ho predbehol so slovami:

„Poďme, nech na nás nečakajú!" zobrať si svoju príručnú batožinu a vykročil smerom k vchodu. Martin ho nasledoval a myšlienky mal práve na ich kravatách. Je to náhoda, alebo to niečo veští, že sa stalo obom to isté?

Prešli cez halu letiska a zamierili rovno k vchodu, kde mali vstup len zamestnanci letiska, piloti a letušky.

Martin a Hans už sedeli v lietadle a po dôslednej, pravidelnej kontrole prístrojov a celého lietadla vošla do kabíny letuška Maja.

„Dobré ráno, kapitán, dobré ráno Hans."

„Dobré ráno Maja, "zaznelo zborovo. „Máme už zoznam cestujúcich?" opýtal sa.

„Máme, "odpovedala a podala mu cez Hansovo plece zoznam s dvesto sedemdesiatimi deviatimi cestujúcimi na palube. Martina to zarazilo, lebo vedel, že jeho linka má číslo 279. Náhoda? Akosi tých náhod je dnes priveľa, a to sa deň ešte poriadne ani nezačal. Pozrel sa na Hansa, ktorý si študoval letový plán, potom na Maju, ktorá čakala na Martinove „v poriadku, štartujeme". Nasadil si sluchátka s mikrofónom a riadiacej veži zahlásil štart. Obzrel sa na Maju a všimol si, že má v očiach unavený výraz.

„Ste v poriadku? Vyzeráte unavene." Maja len prikývla a taktanou grimasou dala kapitánovi najavo, že je všetko v poriadku.

„V poriadku, štartujeme, pripravte cestujúcich a za desať minút sme vo vzduchu."

Maja čakala len na to, vyšla von z pilotnej kabíny, prešla dolu točítymi schodmi do priestoru pasažierov, a dala pokyn ostatným stewardkám, aby cestujúcich pripravili k štartu.

Všetko bolo pripravené, každý sedel na svojom mieste. Z reproduktorov v lietadle sa ozval kapitánov hlas:

„Vážený cestujúci, vítam vás na palube letu 279 pravidelnej linky Berlín- Amsterdam- Viedeň- Berlín. Poletíme vo výške 15 kilometrov, počasie sa nám trochu zhoršilo, ale niet sa čoho obávať, ja a celý môj personál lietadla sa vám postaráme o príjemný let. Pripútajte sa prosím, za pár minút štartujeme. Som kapitán Martin Mayer."

Reproduktory stíchli, a vzápätí sa ozval hrozný hukot štartujúcich motorov.

Martin prepol malý gombík po svojej ľavej ruke, stiahol si mikrofón pred ústa a spojil sa s riadiacou vežou.

„Tu je let 279, riadiacej veži, žiadame o štart.“

„Riadiaca vež letu 279, máte štart povolený, rolujte na deviatu východnú, vietor severný 24 metrov za sekundu.“

„Let 279 riadiacej veži, rozumel, rolujem na deviatu východnú.“

„Šťastný let 279, koniec!“

„Riadiaca veža, ďakujeme. koniec!“

Za ohromného hukotu motorov sedem - štyri- sedmičky sa pomaly otočili na deviatu východnú ranway. Martin sa pozrel na Hansa a dal pokyn:

„Poďme na to, plný výkon!“

Boeing 747 sa po dráhe rozbehol do požadovanej rýchlosti, zdvihol sa predok, po chvíli sa odlepil celý ten kolos od zeme a s ľahkosťou stúpал do ťažkých mrakov, až ho po necelých dvoch minútach pohltili.